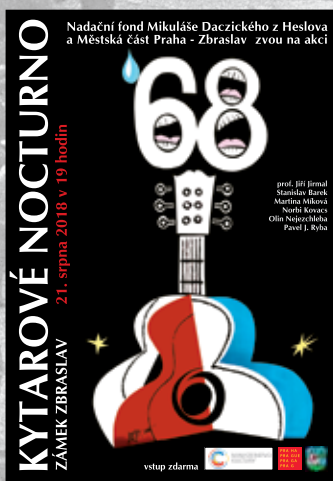
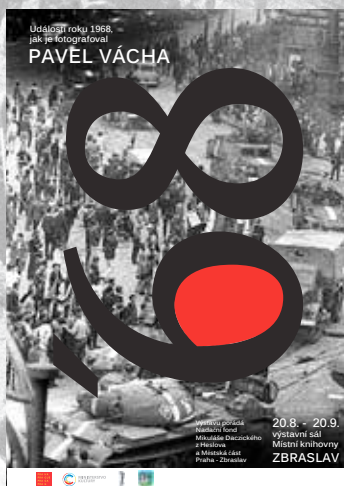

Nadační fond Mikuláše Daczického z Heslova v čele s předsedkyní Kateřinou Daczickou a ve spolupráci s Městskou částí Praha 5 - Zbraslav si Vás srdečně dovoluje pozvat na připomínku událostí roku 1968, proto

„ABYCHOM NEZAPOMNĚLI“

Program:

- Měsíc trvající výstava „Události roku 1968 jak je fotografoval Pavel Vácha“ s vernisáží dne 20. srpna 2018 od 18 hodin ve výstavní síni Místní knihovny Zbraslav. Za doprovodu harfenistky Zbyňky Šolcové a sopranistky Karolíny Žmolíkové.
- Slavnostní koncert „Kytarové Nocturno“ dne 21. srpna 2018 od 19 hodin v nádherných prostorech Zbraslavského Zámku za účasti: prof. Jiřího Jirmala, Stanislava Barky, Norbi Kovacse, Olina Nejezchleby a Pavla J. Ryby

Projekt podpořili

MINISTERSTVO
KULTURY

Zvláštní poděkování panu Josefu Blechovi za vytvoření nádherného plakátu pro Kytarové Nocturno.

Slovo úvodem...

Jsem velice ráda, že můžeme lidem připomenout události roku 1968, které sice neskončili šťastně, ale byly jedním z mezníků naší historie a byly projevem snahy o svobodu a demokracii v Československu.

Lidé mají tendenci zapomínat, čemu svědčí i současná politická situace, a právě o to více musíme tyto mezníky stále a dokola připomínat, „Abychom nezapomněli“.

Proto jsme se rozhodli připomenout tak důležitý rok, kterým byl rok 1968. Je nutné ho vštěpovat současným i budoucím generacím stále a dokola a snad se jednou poučíme úplně a navždy...

Ing. Kateřina Daczická
Předsedkyně Nadačního fondu
Mikuláše Daczického z Heslova

pár slov autora k výstavě

Pro autora výtvarných děl, mezi která si dovoluji zařadit i fotografie, je dost těžké něco říct nebo dokonce napsat k souboru prací, ze kterých se stane výstava. Na to mají často monopol kurátoři, kteří někdy dokáží mnoha slovy popsat i to, co autor ani svými fotografiemi nezamýšlel nebo diváka uvedou na naprosto nesprávnou cestu, která nepovede k pochopení celé výstavy nebo jen některých vystavovaných obrázků.

Proto výstavu svých fotografií, kterou věnuji roku 1968, bych rád uvedl krátkým autorským vyznáním a také vysvětlením. To vysvětlení asi bude potřeba. Každý návštěvník výstavy bude patrně očekávat především zařazení fotografií z dramatických i tragických událostí ze srpnových dní toho roku. Jsou to události z paměti nevymazatelné, pro mnohé osudové. V letošních srpnových dnech se jistě uskuteční mnoho výstav, které dostatečně připomenou masivní brutální okupaci mírového státu tak zvanými spřátelenými armádami, která se udála 21. srpna roku 1968. Již dnes, na začátku léta, se můžeme se skvělými fotografiemi z bojů u Rozhlasu potkat na několika výstavách. Ano, i já jsem fotografoval u Rozhlasu, také jsem fotografoval v pražských ulicích okupovaných velmi zmatenými a často v podstatě nic netušícími vojáky „bratrských

armád“. Také jsem fotografoval hořící dům proti Rozhlasu, rozstřílené Národní Muzeum ale i pohřby prvních obětí. Fotografoval jsem tanky v Chotkově silnici spěchající k rozhlasu – ale skoro ve stejných chvílích i jiná auta, pekařské dodávky a třeba metařské vozy, obsypané spoustou lidí, kteří vyzbrojeni jen nadšením a přesvědčením o správné věci, ale jen prázdnými rukama, spěchali, kam jinam, než na pomoc Rozhlasu. Moje fotografie putovaly jednak do místních redakcí (pokud ještě fungovaly) a byly s neuvěřitelnou rychlostí použity na stránkách, jak se posléze uvádělo, nelegálních tiskovin. Další vyvolané svitky filmů putovaly prostřednictvím často netušených spojovacích kanálů do světa a byly tam také neproděně použity v mnoha novinách a časopisech. O autorství se tehdy nikdo nestaral, anonymita fotografa i autora textu byly samozřejmostí, škoda, že se mnohé už nikdy k autorovi nevrátily nebo jsou v redakčních archivech uchovány jako anonymní. Budu velice rád, objeví-li se ve dnech 50. výročí Srpna '68 jako p řipomínka tehdejších dramatických okamžiků, uzlových momentů toho tragicky významného roku bez autorova jména – ale jako důležité obrazové svědectví.

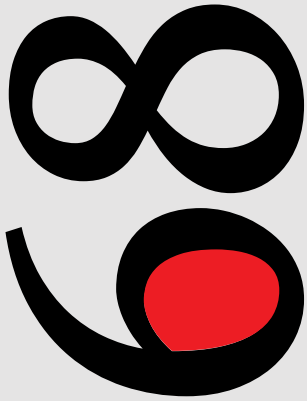

Pražské jaro 1968

Jako pražské jaro 1968 je označováno období politického uvolnění v Československu v roce 1968. Toto období začalo v roce 1967 na prosincovém plenárním zasedání ústředního výboru strany, 5. ledna 1968 se prvním tajemníkem ústředního výboru Komunistické strany Československa (ÚV KSČ) stal Alexander Dubček, a pokračovalo do noci z 20. na 21. srpna téhož roku, kdy vojska Varšavské smlouvy v čele s armádou Sovětského svazu vstoupila do Československa, aby zastavila započaté reformy – Vpád vojsk Varšavské smlouvy. Většina z nich sice opustila Československo k 16. říjnu 1968 část ale zůstala na území státu jako „sovětské jednotky dočasně umístěné na území Československa“ bez časového stanovení termínu odchodu, formálně „do ukončení konsolidačního procesu“. Část těchto jednotek opustila zemi v polovině

roku 1987, poslední pak až po sametové revoluci.

Reformy pražského jara byly pokusem uvolnit režim a urychlit proces demokracizace. Tento záměr se nesesetkal s pochopením na sovětské straně, která vyslala tisíce vojáků vojsk Varšavské smlouvy, aby zahájili okupaci státu, jež měla odstranit z vedení státu reformní komunisty a umožnit vytvoření „Dělnicko-rolnické“ vlády, což se jim také na několik dalších desítek let podařilo.

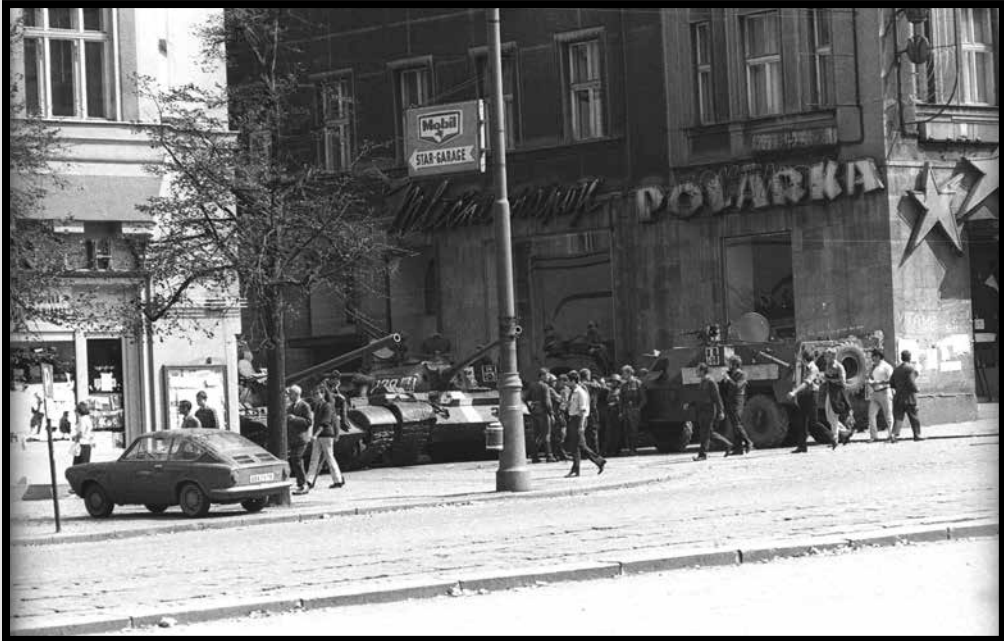
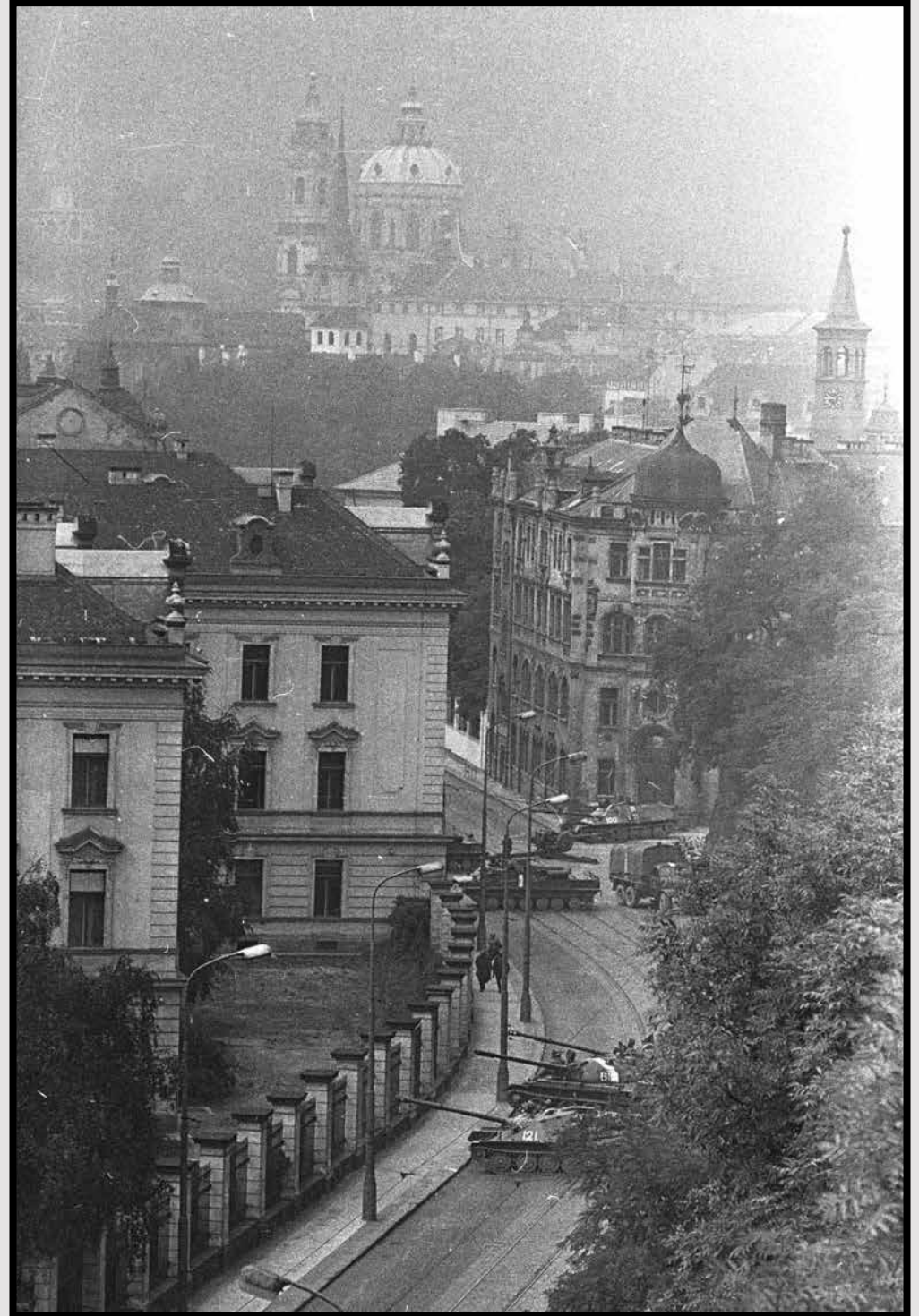
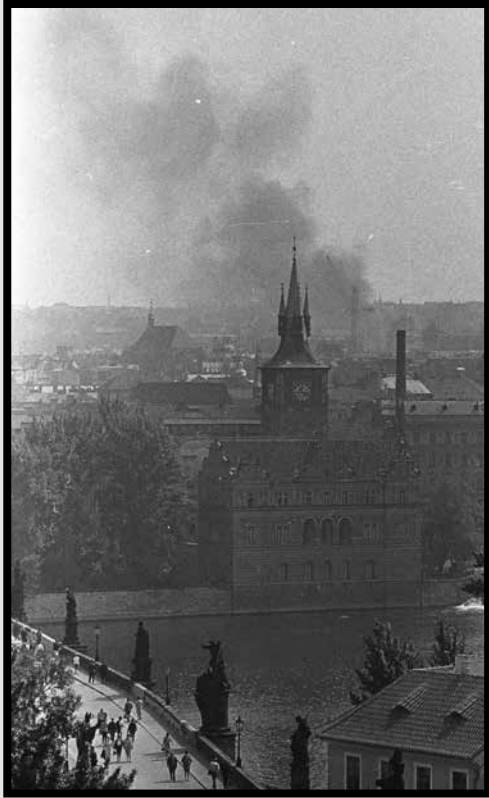
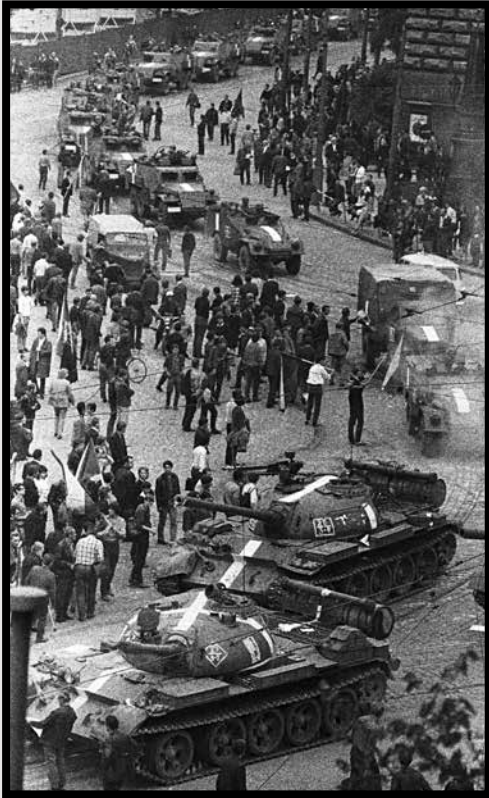
Moje výstava není jen o Srpnu, i když si mnoho diváků asi představuje, že výstava věnovaná roku '68 by měla být jen o událostech u Rozhlasu. To by ovšem bylo velké nepochopení dějin. To, co se v Srpnu událo u Rozhlasu, bylo jen přímým a nenahraditelným pokračováním událostí, které započaly již v lednu zasedáním ústředního výboru „státostrany“ a kdy došlo k důležitým změnám v obsazení hlavních rolí politického divadla. V té době pomalu mizel v „propadlišti dějin“ prezident Novotný a na scéně se objevil lidu obecnému, nepolitickému, do té doby neznámý Dubček. O něco později se stal prezidentem státu generál z východních front 2. světové války Svoboda. Ale současně už od zimních měsíců se konaly meetingy občanů, studentů i dělníků, kteří už dál nechtěli být jen nesvéprávnou masou, která režim zajímala, jen jako dodavatel hrozbami režimu vynucených 99,9 procent hlasů v pravidelných pseudovolbách. Pro širokou veřejnost začali být zajímaví i spisovatelé, kteří před pár měsíci dokázali doslova „vytočit“ k nepříčetnosti vedoucí politiky. I 1. květen, do té doby nenáviděný První máj se stupidními, předem připravenými a schválenými hesly a mávátky se proměnil. Najednou se objevila zcela jiná hesla, volající třeba po zrušení STB, po neutralitě a vlastně všechno, z dnešního pohledu poněkud naivně, vyjadřovalo touhu po změně politického systému. To vše je těžko ve

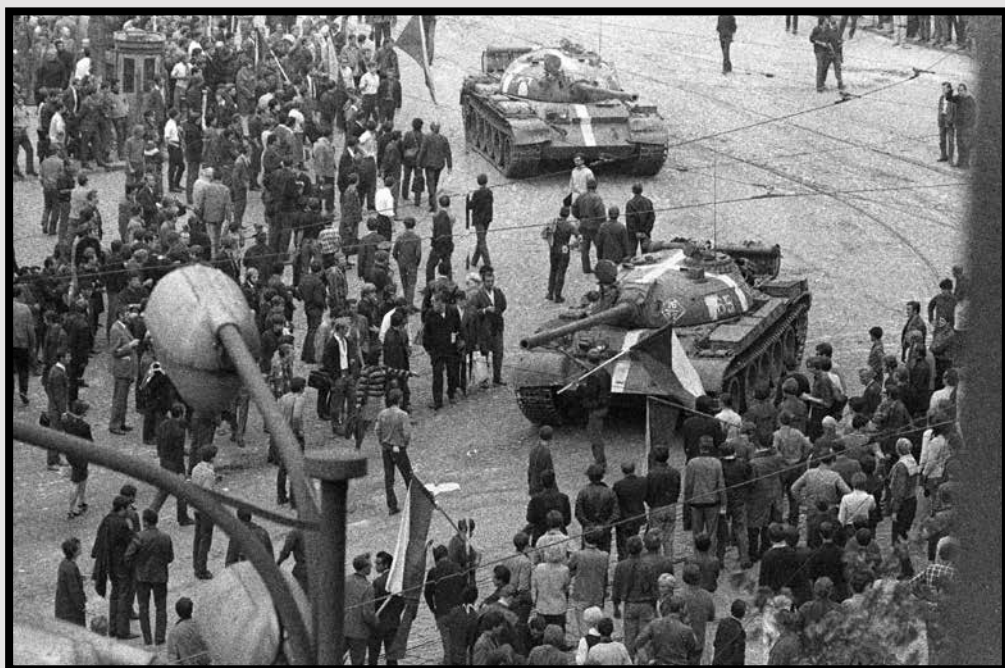
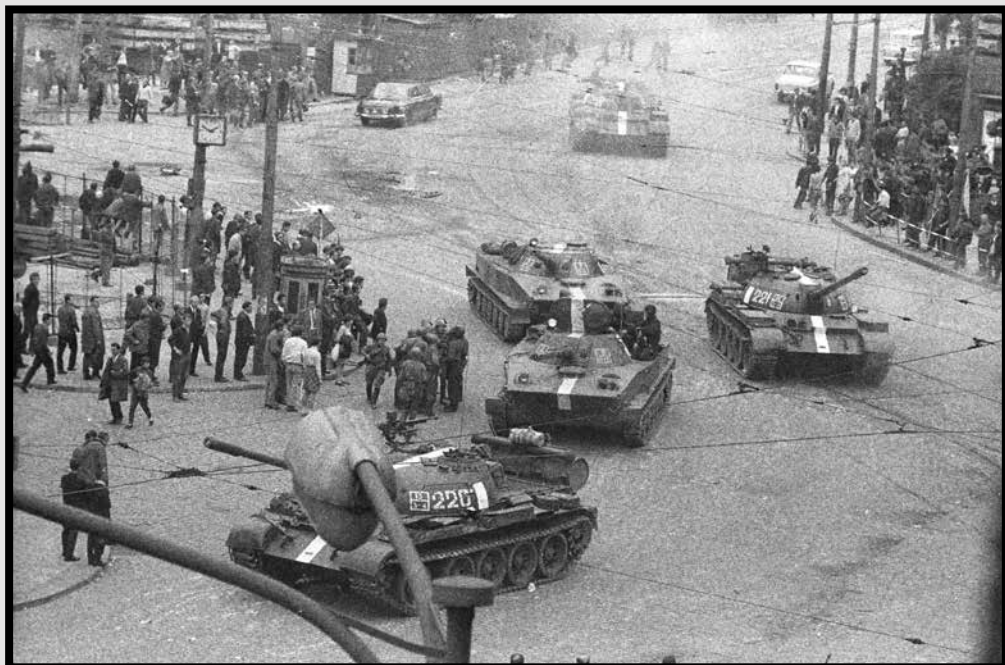
fotografiích zachytit, ale fotografie mladých studentů i staříčkových legionářů z první světové války, kteří po dlouhých letech oblékli své s pietou uchovávané uniformy, aby vyjádřili podporu snahám o změnu režimu, a dosvědčují euforii, která měla za několik měsíců být tvrdě zklamána. Fotografie milicionářů, pečujících o své následovníky mohla být nenápadným varováním. Všech se zmocnila mohutná vlna naivního optimismu, která po několika týdnech masivních turbulencí bude brutálně „bratrskou pomocí“ zašlapána do země. Po několika dnech neuvěřitelného vzepětí nadšení a vůle pomoci společné věci se začnou první korouhvičky obracet podle nově panujících proudů. Vyměnily a obrátily se i kabáty, na klopách zase vystřídalý odznaky známé státostrany dosud s radostí připjaté trikolory a pohled do budoucnosti rozstříleným oknem Národního Muzea není právě optimistický.

A pomník prvního prezidenta republiky, T.G.M. už nadšenci zase rychle stěhují kamsi za stodolu, aby neurážel nové panstvo.....

Moje výstava snad prostřednictvím fotografií důležitých momentů a situací upozorní na skvělé postoje lidí v krizových okamžicích, a byl bych velice rád, kdyby se stala pro vnímavé diváky poučením a varováním před opakováním minulých chyb.

copyright: foto@Pavel Vácha

copyright: foto@Jan Malíř

Pavel Vácha

se narodil 1940 v Praze, po studiích geologie a několika letech praxe v oboru, vystudoval fotografii na FAMU v Praze. V roce 1968 absolvoval (jako jeden z prvních) obor výtvarná fotografie. Již během studia pracoval jako fotoreportér pro deníky i časopisy. Od absolutoria pracuje jako volný fotograf- výtvarník. V průběhu let spolupracoval s mnoha časopisy i nakladatelstvími u nás i v zahraničí. Publikoval řadu knih pro domácí i zahraniční nakladatele, některé získaly prestižní zahraniční ocenění. Mimo jiné ilustroval fotografiemi knihu Dr. Lubomíra Dorůžky Jazz mezi tanky a klíči. Spolupracuje i s hudebními nakladatelstvími, vytvořil fotografie pro více než dvě stovky obalů hudebních nosičů nahrávek klasické i moderní hudby. Fotografuje divadlo, hudební svět, architekturu – ale nejraději lidi a má rád živou fotografii. Pro svou autorskou tvorbu stále ještě dává přednost klasické fotografii na kinofilm bez digitálních kouzel a manipulací. Jeho odpověď na otázku, kterou kameru má v oblibě, je již desítky let stejná: Můj pracovní nástroj je Leica!

Kromě účasti na mnoha domácích i zahraničních skupinových výstavách uspořádal více než padesát autorských výstav doma i v zahraničí. Jeho práce jsou zastoupeny v domácích i zahraničních galeriích a soukromých sbírkách.

(červenec 2018)

Městská část Praha - Zbraslav

Městská část Praha-Zbraslav se rozkládá na soutoku řeky Vltavy a Berounky na jižním okraji Prahy. Zbraslavská kronika na začátku 14. století popisovala Zbraslav jako rybářskou vesničku a někdy před rokem 1653 byla Zbraslav povýšena na městys. Než byla Zbraslav roku 1974 připojena k hlavnímu městu Praze, byla samostatným městem, které neslo název „Zbraslav nad Vltavou“. Po připojení k Praze byla Zbraslav součástí Prahy 5. Dnes je samostatnou městskou částí. Městská část Praha-Zbraslav se dělí na několik územních částí (Baně, Žabovřesky, Záběhlíce, Strnady, Závist, Lahovice a Lahovičky), jejichž připojením k historické Zbraslavi vznikla její dnešní podoba.

Právním je místem s otiskem historie králů a královen z rodu Přemyslovců. Poprvé je Zbraslav písemně zmíněna roku 1115 jako majetek kláštera v listině od Vladislava I.

Počátky cisterciáckého kláštera na Zbraslavi jsou spjaty se závěrečným obdobím vlády přemyslovské dynastie. Zbraslavský klášterní kostel byl vrcholem architektonické a výtvarné tvorby vznikající pod záštitou Václava II. a dokončený díky Elišce Přemyslovně. Zakládací listina kláštera se datuje 10. srpna 1292, a stavba ukončena v roce 1296.

V chrámu bylo pohřbeno 15 členů královské rodiny Přemyslovců a Lucemburků:

- 1244 Jan a Jitka – syn a dcera Václava II. (přenesené ostatky) byli pohřbeni u nohou svého otce

- 1296 Anežka – dcera Václava II (přenesené ostatky)
- 1305 král Václav II.
- 1320 Otakar – druhorozený syn Jana Lucemburského a Elišky Přemyslovny
- 1322 Markéta a její novorozenec Mikuláš– dcera Václava II. a sestra Elišky Přemyslovny
- 1324 Eliška a další 3 její sourozenci– dcera Jana Lucemburského a Elišky Přemyslovny
- 1326 král Václav III. – syn Václava II. (převezen až po 20 letech z Olomouce)
- 1330 královna Eliška Přemyslovna – manželka Jana Lucemburského
- 1341 Markéta – nejstarší dcera Jana Lucemburského a Elišky Přemyslovny
- 1387 Johana Bavorská – první manželka Václava IV.
- 1419 Václav IV. (dočasně)

V roce 1420, v době husitských bouří, byl vypálen pražským davem. Další rozkvět kláštera nastal v období baroka. V letech 1709 až 1740 byl vystavěn nový konvent podle návrhu architekta Jana Blažeje Santiniho. Samotnou stavbu dokončil František M. Kaňka. V roce 1785 byl klášter, v důsledku reformy Josefa II., zrušen a postupem času byl upraven na výrobní účely.

Roku 1991 byly v bývalém barokním klášterním kostele sv. Jakuba slavnostně uloženy ostatky posledních Přemyslovců.

Dnešní zbraslavský zámek byl původně cisterciáckým klášterem.

Nadační fond Mikuláše Daczického z Heslova a Městská část Praha - Zbraslav zvou na akci

KYTAROVÉ NOCTURNO

ZÁMEK ZBRASLAV 21. srpna 2018 v 19 hodin

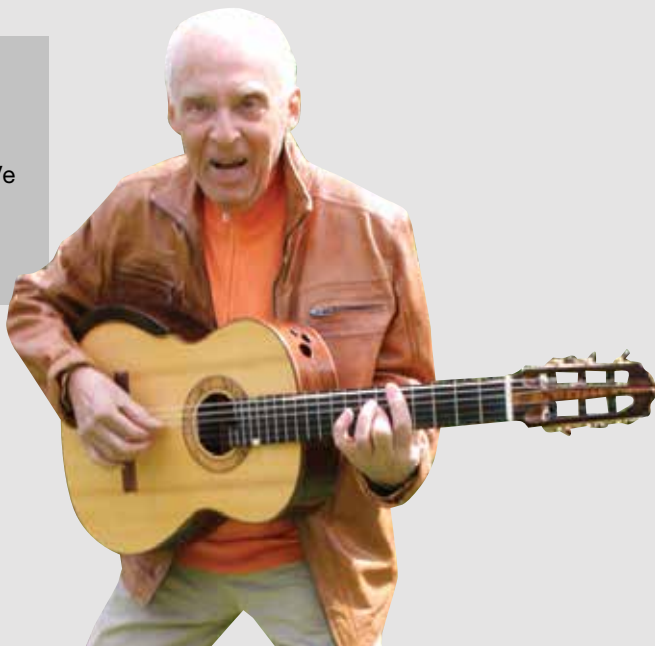
prof. Jiří Jirmal
Stanislav Barek
Martina Míková
Norbi Kovacs
Olin Nejezchleba
Pavel J. Ryba

vstup zdarma

Prof. Jiří Jirmal

přední český kytarista, hudební skladatel, publicista a pedagog. Ve své praxi se věnoval jak jazzové hudbě, tak i interpretaci vážné hudby.

Stanislav Barek

kytarista, pedagog

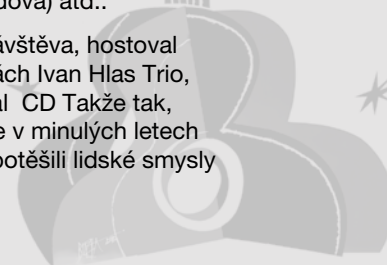
Studoval hru na kytaru na konzervatoři v Praze a Teplicích, soukromě u prof. Jiřího Jirmala. Vyučoval hru na kytaru, od roku 1995 je soukromý učitel kytary. Vede kytarové kurzy, workshopy klasické a ragtimové kytary. Je členem několika skupin, tvoří kytarové duo s Adibem Ghalim, s perským hudebníkem Shahabem Toloie, hraje ve skupině Njorek, Arionas, Grupo de Peña. Klasické kytáře se věnuje společně s houslistou Viktorem Mazáčkem. Průběžně koncertuje samostatně. Jeho životní a profesní postoj je vložen do festivalu „KYTARA NAPŘÍČ ŽÁNRY“ a spoluprací s kytaristy napříč generacemi a světadíly. Jako jeho host vystoupí začínající zpěvačka Martina Míková.

Norbi Kovacs

kytarista, skladatel, zpěvák a fotograf

Spolupracoval s řadou interpretů, věnuje se hudbě filmové (Jan Hřebejk -Nestyda, Umě dobrý), televizní v poslední době např. spolupráce s Danem Svátkem, Olgou Špátovou -Rodiče napořád ČT2 spolupracuje na tvorbě klipů (Tereza Černochová, Vojta Dyk, Ivan Hlas, Kateřina Svobodová) atd..

Natočil s Olinem Nejezchlebou jeho další CD Nečekaná návštěva, hostoval na CD Martina Vajgla Zakopaný romance. Hraje ve skupinách Ivan Hlas Trio, Kybabu, Lokomotiva, koncertuje sólově. V roce 2013 vydal CD Takže tak, v tomto roce vydal své druhé sólové album. Jeho tvorba se v minulých letech rozšířila o další vášeň a to fotografii. Jeho nádherné fotky potěšili lidské smysly na zdech v mnoha galeriích.

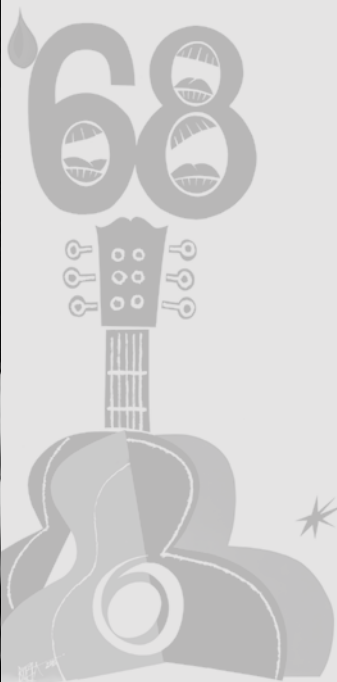
Jaroslav Olin Nejezchleba

český rockový violoncellista, baskytarista, zpěvák a houslista.

Po absolvování konzervatoře v Brně měl nastoupit ve Zlíně do symfonického orchestru, místo toho se ale v roce 1981 přestěhoval do Prahy, kde začal hrát se skupinou Marsyas.

V roce 1984 se stal členem skupiny Etc Vladimíra Mišíka, kde hrál až do roku 2003. Během této doby spolupracoval také s Čundrgroundem, v Blue session Petra Kalandry, Vlastou Redlem, Petrem Skoumalem, Janem Burianem, Michalem Prokopem, Radúzou a Annou K. Hostoval na albu Zuzany Navarové Caribe a jako host vystoupil na koncertě nahrávání desky Stará láska Nerez a vy. V současné době hraje s Ivanem Hlasem a Norbi Kováčsem v Ivan Hlas Triu. Je frontmanem obnovených Blues Session, hraje ve skupině Njorek a Kybabu, pravidelně hostuje v Etc. Vladimíra Mišíka.

Jeho hudební kariéru mapuje v roce 2008 2CD 25 let v tom..., v lednu 2010 vydává první studiové CD Noční lov a v roce 2017 CD Nečekaná návštěva.

Pavel J.Ryba

český baskytarista, jazzman, skladatel

Je vyhledávaným hráčem na basovou kytaru, spolupracoval s mnoha osobnostmi hudebního světa. S jazzovou hudbou procestoval část života, skládá scénickou hudbu. Vydal několik CD a na dalších se podílel jako studiový hráč. V současné době po několika experimentech vystupuje znovu sólově, ale i jako duo s Petrem Valáškem a kapelou The Fish men, Mr.Fish.

copyright: foto@Pavel Vácha

Věnováno všem, kteří vydrželi a hluboko
v paměti jim zůstaly vzpomínky na kousek
svobody v roce 1968.